

souzení jeho nároku na odpočivné duchovního správce. V pravidelném případě přeložení duchovního na trvalý odpočinek bude totiž pro posouzení nároku na odpočivné a jeho výměru rozhodným den přeložení na odpočinek, v případech pak, kde k přeložení na odpočinek nedošlo — jako u st-le — den, kdy duchovní pozbyl vlastnosti duchovního činného v duchovní správě. Jakmile však duchovní této vlastnosti pozbyl, tím okamžikem ztratil také nárok na odpočivné podle § 13 kongr. zák. č. 176/1898 ř. z., neboť předpis ten přiznává — jak již nahoře bylo dovozeno — odpočivné jen duchovním činným v duchovní správě.

Podle toho, co uvedeno, nespadal st-l od své laicisace již vůbec do okruhu osob, jimž podle předpisu § 13 zák. kongr. č. 176/1898 ř. z. náleží plat odpočinkový, a neměl proto od oné doby ani nároku na odpočinkový plat podle tohoto zákonného předpisu. Po těchto úvahách nebylo lze uznati, že žal. úřad nevyhověv žádosti st-lově o vyměření odpočivného platu porušil proti zákonu st-lova subj. práva.

Č. 11.735.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. * § 18 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. nežadá jako předpoklad pro požadavek náhrady části revisních nákladů od obce, aby zjištěné nesprávnosti nebo nepořádky v obecním hospodářství byly povahy závažnější. — II. * Stanovení výše náhrady revisních nákladů, kterou jest obec povinna podle § 18 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb., až do maximální výše tam určené, je zůstaveno úvaze úřadu.

(Nález ze dne 15. února 1935 č. 11.030/35.)

V ě c: Město Liberec (mag. ředitel Dr. Jan Senn) proti zemskému výboru v Praze o náhradu části nákladu vzniklého odbornou revisí obecního hospodářství.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 25. dubna 1932 sdělil zem. úřad v Praze městské radě v Liberci, že se zem. výbor v Praze usnesl ve schůzi dne 6. dubna 1932 uložit obci Liberci podle ustanovení § 18 odst. 2 zák. č. 329/21 Sb. náhradu poloviny nákladu vzniklého odbornou revisí obecního hospodářství, provedenou v městě Liberci, v částce 32.379 Kč 76 h. Výrok ten odůvodněn je tím, že při přehlídce obecního hospodářství, provedené podle § 18 zák. č. 329/21 Sb. zemskou kanceláří pro revisi okresního a obecního hospodářství v Liberci, byly zjištěny okolnosti, pro něž bylo nutno provést podrobnou odbornou revisi v různých směrech, a že při této odborné revisi byly v obecním hospodářství zjištěny různé nesprávnosti a nepořádky, uvedené podrobně v revisní zprávě, jimiž je povinnost obce k zaplacení zmíněné náhrady plně odůvodněna. V dalším uvedl pak, proč neshledal důvodnými námitky uplatněné obcí v řízení.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Na sporu je především otázka, byl-li v daném případě úřad vůbec oprávněn podle § 18 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. uložit obci náhradu nákladů odborné revise. Stěžující si obec to popírá, namítajíc, že § 18

cit. zák. dovoluje uložit obci náhradu nákladů revise toliko, zjistí-li se v hospodářství obecním nesprávnosti nebo nepořádky, čímž dlužno prý rozuměti jen závady zvláště kvalifikované, něco nekalého, to jest buď jednání, která jsou v rozporu s trestním zákonem, nebo vyložené nepořádky v obecním hospodaření, z nichž vzchází všeobecně nějaká škoda; poněvadž v daném případě takových kvalifikovaných závad shledáno nebylo, není tu prý předpokladů pro to, aby obci byla uložena náhrada útrat revisních.

Nss neshledal tento výklad správným. Zákon mluví docela všeobecně o »nesprávnostech nebo nepořádcích v hospodářství obecním«, aniž nějak rozlišuje anebo požaduje nějaký vyšší stupeň těchto závad. Dlužno tedy zásadně všelikou nesprávnost, všeliký nepořádek uznati za dostačující důvod, aby pro obec založil povinnost nahraditi náklady revise. Že zákon bere ona slova v tomto širokém významu, tomu svědčí i další věta, která mluví o pouhých chybách početních a zřejmě i takovéto chyby zásadně zahrnuje pod pojem »nesprávností a nepořádků«. Neboť, praví-li se tu, že prokázaných chyb početních se netýká povinnost náhrady stanovená v tomto odstavci, má ustanovení toto na mysli nikoli povinnost obce nahraditi náklady revise dohlédacímu úřadu, nýbrž pouze náhradní povinnost těch, kdož se nesprávností nebo nepořádků dopustili, vůči obci, jak o ní mluví věta bezprostředně předcházející. Výtka nezákonnosti, kterou stížnost činí nař. rozhodnutí v tomto prvním bodu, je tedy neodůvodněna.

Po stránce skutkové vychází žal. úřad z předpokladu, že při revisi obecního hospodářství stěžující si obce byly zjištěny nesprávnosti a nepořádky uvedené v revisní zprávě. Aby touto skutkovou premisou nař. rozhodnutí otřásla, musila by stížnost tvrditi, že závady v revisní zprávě uvedené ve skutečnosti neexistovaly, anebo že nezakládaly nesprávností a nepořádků v tom smyslu, jak soud shora vyložil tento pojem § 18 ob. fin. nov. Stížnost nemá však ani v tom ani v onom směru konkretisovaných výtek, nýbrž omezuje se na povšechnou námitku, že obci nebyla poskytnuta možnost, aby k revisní zprávě zaujala stanovisko, a na výtku, že žal. úřad prý proti spisům má za to, jakoby obec ve vyjádření z 24. února 1932, které v řízení předložila, byla existenci nějakých závad doznala. Jestliže však stížnost nepopírá, že závady v revisní zprávě uvedené tu byly, nemá nss příčiny, aby skutkové zjištění žal. úřadu, resp. provedené řízení uznal za vadné.

Pokud se týče druhé sporné otázky, t. j. výše náhrady obci uložené, uvážil nss, že § 18 ob. fin. nov. dává dohlédacímu úřadu oprávnění, aby obci uložil náhradu až do výše poloviny nákladu vzniklého provedením revise, aniž stanoví nějaké směrnice, kterými by se úřad, vyměřuje náhradu v těchto hranicích, měl řídit. Zůstává tedy zákon dohlédacímu úřadu, aby — bera zřetel ke všem poměrům, jež by mohly přicházeti v úvahu — výši náhrady určil podle svého uvážení, a nelze proto — pokud úřad nepřekročil maximální hranici jemu v § 18 ob. fin. nov. stanovenou — uznati, že by mohlo býti porušeno nějaké subjektivní právo obce ve smyslu § 2 zák. o ss.

Za tohoto stavu práva nebylo třeba, aby se nss zabýval námitkami, jež stížnost vznáší v otázce výše uložené náhrady.